

рата взеха заедно файтон. И стана така, че вечерта той беше в нейната стая. Какъ защо се случи това, никога не можѣ да си обясни. Той нямаше вкус за подобни приключения, към такива леки победи на търговските пътници. Беше оставил в София жена, която обичаше с изострена до физическа болка нежност. Това беше единствената измяна към нея и той дълго не можеше да си я прости. Сега той си спомняше дрезгавото зимно разсъмване, когато се измъкна от другата стая като хайдутин, и с чувство на гнусота дълго се ми, облича, грабна чантата си, плати под многозначителната усмивка на хотелиера и тръгна пешком към гарата. Какво безнадежно, гнило утро беше то! Снегът се топеше, по низкото небе пъплеха тежки облаци, от двете страни на шосето, засадено с дръвчета, идеше страшен шум, който го караше да се озърта, като че някой го дебнеше в мрачината: мокрият сняг се изсипваше от клоните с сухо, зловещо съскане. Градецът остана назад, влажният студен въздух не разведряше челото му и той бързаше, цапайки в снежната каша по пътя, като че бягаше от себе си. Колко обикновено беше всичко това сега — и колко неразбираемо